

АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Вошева Наталія Олександрівна

Науковий керівник: к.е.н., доц. Головка Олена Григорівна

ДВНЗ «Університет банківської справи»

Харківський навчально-науковий інститут

Сучасна економіка України, якій притаманні мінливість бізнес-середовища, висока залежність від впливу політичних чинників, посилення рівня конкурентної боротьби, ставить вітчизняні підприємства перед необхідністю оволодіння антикризовими методами та новими підходами до управління. Суб'єкти господарювання сьогодні віддають перевагу стратегії мінімізації витрат, орієнтації на власні можливості, уникненню втрат та втрачених можливостей, стабілізації проблемних ситуацій.

В економіці термін «криза» набув поширення та визнання насамперед у зв'язку з розробкою концепції циклічності розвитку економічних систем, яка належить до фундаментальних складових категоріального апарату економічної теорії та вже понад сто років посідає одне з центральних місць у дослідженнях різних наукових шкіл та напрямів економічної науки [1].

Головною метою антикризового управління є забезпечення стабільного розвитку підприємства, «твердого» положення на ринку та стійкого фінансового стану при будь-яких економічних, політичних, соціальних ситуацій у країні.

Особливу увагу при антикризовому управлінні слід приділяти вибору напрямків та стратегії підприємства по виходу з кризи. Адже, виходячи з суті антикризового управління видно, що саме вибір адекватного заходу подолання кризового стану гарантує відновлення «здорового» стану підприємства.

Вихідним пунктом стратегічного антикризового планування є корегування місії та цілей підприємства як результатів, які будуть сприяти виходу підприємства із економічної кризи. В умовах розвитку вітчизняної ринкової економіки одержують розвиток підприємницькі структури з різними цілями [2].

Стратегічні альтернативи для підприємств, діяльність яких спрямована на подолання кризи, повинні відповідати стадії кризи, на якій в даний момент знаходиться суб'єкт господарювання. Таким чином, підприємства, які знаходяться на стадії можливого банкрутства, повинні спрямовувати дії при реалізації вибраної стратегії на пошук ефективної

системи використання ресурсів через підвищення продуктивності праці із застосуванням її стимулювання, контролювання всіх етапів виробництва.

Підприємства, які знаходяться у кризі ліквідності, мають можливість використати базові стратегії обмеженого зростання або скорочення. Перевагу при цьому необхідно надавати стратегічним альтернативам, направленим на забезпечення стійкості функціонування: зниження витрат, поліпшення системи управління [3].

В кризі результатів, коли у підприємств зменшується власний капітал, стратегічні альтернативи забезпечують підвищення прибутковості через кооперування, але нині набуває переваги, інноваційна діяльність, направлена на удосконалення техніко-технологічного забезпечення.

Тому найдоцільнішою для нього була б стратегія обмеженого зростання, спрямована на поліпшення технологій, інноваційну діяльність, економію витрат та підтримання виробництва на сталому рівні, з урахуванням просування свого продукту на ринок для цільового споживача.

Отже, перехід до випереджаючого антикризового управління підприємством полягають у виявленні стратегічного плану розвитку підприємства; активній маркетинговій та збутовій політиці; впровадженні нових технологій управління фінансами; здійсненні діагностування фінансового стану підприємства і доведенні його результатів до власників, потенційних інвесторів та кредиторів.

Список літератури:

1. Василенко В.О. Антикризове управління підприємством: [навчальний посібник] / В.О. Василенко // – К. : ЦУЛ, 2003. – 504 с.
2. Шапуров О.О., Формування концепції антикризового управління на основні взаємодії системи латентних процесів та системи діагностики явних загроз / О.О. Шапуров // Інвестиції: практика та досвід. - 2013. - № 23. - С. 35-40.
3. Шевченко Н.В., Методика оцінювання інвестиційної діяльності банків України шляхом використання фрактального аналізу [Текст] / Н.В. Шевченко // Інвестиції: практика та досвід. - 2014. - № 6. - С. 19-23.